

J2

NAŠ KAZALIŠNI KRITIČAR O SPEKTAKLU OTVARANJA DUBROVAČKIH LJETNIH IGARA

TONČI PLAZIBAT / CROPIX

Proslava bez kiča i pretjerivanja

 TOMISLAV ČADEŽ

Osobito bih pohvalio Folklorni ansambl Lindo koji je iz repertoara izostavio svake godine uobičajene silovateljske doskočice o ženama

POVORKE U NOŠNJAMA Priredba se kao ovila oko Orlandova stupa pa nisu svi vidjeli sve, no ukруг su se kretale povorke te se cjelina ipak mogla sagledati

NIJE UOPĆE LOŠE ŠTO JE SVE BILO PRILAGOĐENO TELEVIZIJSKOM PRIJENOSU

Tri četvrtine stoljeća festival u Dubrovniku navršio je, a proslava bijaše kratka i sa sluhom, tako bih najkraće opisao ovoljetno otvaranje Dubrovačkih ljetnih igara ispred crkve Sv. Vlah. Glavnog neprijatelja proslave lako je imenovati – vrijeme. Međutim, svega se jednome gospodar u publici slošilo te ga je hitna pomoć odvela, a ostalih otprilike dvije tisuće gostiju na nogama je izdržalo vrućinu i vlagu. Publika, naime, cijelo vrijeme stoji, premda bi možda mogla posjedati, jer je tako naredila nevidljiva spikerica u mikrofon, a razlog je zapravo lukav – sjednu li ljudi, manje će ih stati na tribine.

Izvanredna Carmen

Jako se popravio Dubrovački simfonijski orkestar; osjetiti se da evo već drugu godinu njime upravlja violinist, Slobodan Begić. Prije koju godinu upravo je gudačka sekcija zvučala gotovo grozno, a sad se čuje i tempo, i veselje se osjetiti i nema oklijevanja. Zaslužan za točnu i fluentnu izvedbu zacijelo je i dirigent Valentin Egel. Nije mlad i uvjerljiv. Velik je posao uskladiti simfonijski orkestar i čak pet zborova, a cijelu je glazbenu kulisu kao svojim mezzosopranom prekrila Dubravka Šeparović Mušović. Jedina solistkinja, izvanredna pa je bila u skladu sa rekao bih otmjenom skromnošću priredbe koja eto nije potrajala dulje od školskog sata. Šeparovićeva jest pomalo i razbuknuta maštu publike kao Bizetova Car-

SIMFONIČARI Jako se popravio Dubrovački simfonijski orkestar, a zaslužan za točnu i fluentnu izvedbu zacijelo je i dirigent Valentin Egel

men, a kad je posrijedi Dubrovački simfonijski orkestar; oduševljeno su izveli Simfoniju br. 3 u D-duru Luke Sorkočevića.

Odmjeren bijaše dakle cijeli program, koliko glazba, toliko i riječi. Osobito bih pohvalio Folklorni ansambl Lindo, koji su, pretpostavljam, prihvatili sugestiju autora i redatelja priredbe Paola Tišljarića te su izostavili iz repertoara inače svake godine uobičajene silovateljske doskočice o ženama.

Ukratko, više se pjevalo i plesalo nego što se pričalo, a kad su riječi posrijedi, i one bijahu dobro probrane i kazivane i muzički mišljene. "Ovo je grad", tekst Davora Mojaša, uglazbio je Vicko Dragojević, a čuli smo potom lijepe i upozoravajuće stihove o Gradu Luke Paljetka, Danijela Dragojevića i, dakako, Marina Držića.

Priredba se kao ovila oko Orlandova stupa, koji je oklopljen rešetkama već godinama i nika-ko da se obnovi, tako da nisu svi u publici vidjeli sve, no kako su se ukруг kretale povorke u nošnjama, taj procesijski element kompenzirao je nemogućnost da se sagledam cjelina. Priredba je zapravo bila prilagođena televizijskom prijenosu, što isto zapravo uopće nije loše.

Pjesnički govor

Glavno je pozitivno eto što se u priredbi nije pojavio ni jedan element kiča, odnosno ispraznog pretjerivanja. Nije se ni glumce tjeralo da se junače pred političarima nekim tobože provokativnim doskočicama. Umjesto da, kako to obično biva, skakuću podno Sponze mladi glumci, plesali su profesionalni plesači Baleta zagrebačkog HNK, a festivalski ansambl ovogodišnji, njih 23, preuzeo je tek pokoju repliku. Sve dakle vrlo odmjerenom ali odlično izvedeno te bih mogao zaključiti da je ovo najbolje otvaranje igara u posljednjih deset godina ako ne i dulje. Pridonijeli su i izvanredno skladni kostimi za glumce Doris Kristić te inače nošnje i odjeća iz različitih fundusa.

Dovoljno je čuti pjesnike u ova za Europu gruba vremena zamračena ratom da osjetiš ozbiljnost trenutka, pogotovo u gradu koji se gotovo i ne može obraniti od bezazlenih besposličara, turista dakle.

Začudo, otvaranju nisu nazočili najviši državni dužnosnici, ni premijer, ni predsjednik niti šef Sabora – summit NATO-a teče – ali je došla, primjerice, veleposlanica Sjedinjenih Američkih Država, njezina ekscelencija Nathalie Rayes, koja je poslila nazičila i velikom prijemu u Umjetničkoj galeriji, na taraci koja je nekad pripadala Boži Bancu, dubrovačkom brodovlasniku koji je tu poveliku a skladnu palaču eto uzalud zidao za svoju obitelj tridesetih godina prošloga stoljeća.

Jedino dakle govornik na otvaranju bijaše Mato Franković, gradonačelnik dubrovački, koji svake godine održi zanimljiv govor: Ovo je eto ljetno, više nego ikad ranije, govoreći stihove Luke Paljetka, upozorio sugrađane na pohlepu kojom bi mogli uništiti grad. Dobro, ne ga baš uništiti, ali pretvoriti u neprijateljsko mjesto za život. Ne vjerujem da ga je mnoštvo zbilja čulo, više se njegov govor doživio u publici kao eto pjesnički a ne stvaran.

Stvaran pak se rasvijetlio ne- bom iznad Lokrum raskošan vatromet s pet brodica lansiran, zbog kojeg je čak i promet zastavljen. Ima se, može se, samo da još nije toliko vruće i da je manje ljudi, i onih nazbilj i onih nahvao. □